

утрото той подигналъ възлавницата си и мислѣлъ да намѣри жълтица, видѣлъ че нѣма нищо подъ нея.

А двѣтѣ дѣца на метларя не се и досѣтили даже, че щастие незнайно и голѣмо имъ е дошло и легнали да си спатъ спокойно. Когато на утрото станали отъ постелята, нѣщо паднало на земята и дърнало; Тѣ зели паритѣ и видѣли, че сж двѣ жълтици. Послѣ ги отнесли на татка си, а той се зачудилъ и рекълъ: „какъ е станало това?“ Ала, когато тѣ на другото утро намѣрили пакъ двѣ жълтици, и послѣ всѣки день пакъ, той отишълъ при брата си и му разправилъ за тая чудна история. Злататъръ веднага се досѣтилъ каква е работата и разбралъ, че дѣцата сж изяли сърдцето и дроба отъ златното пиле, и, за да си отмжсти, и защото билъ завистливъ и жестокосърдеченъ, рекълъ на брата си: „Твоитѣ дѣца сж играли съ дявола, недѣй да земашъ жълтицитѣ и недѣй да ги търпишъ вече въ кжщата си, ами ги напжди, защото той (дяволътъ) има власть надъ тѣхъ и ти можешъ да изпаднешъ въ голѣма бѣда“. Сиромаштъ се боялъ отъ „нечистия“ и, макаръ да му е било тежко, отвелъ дѣцата въ гората и ги оставилъ тамъ съ наскърбено сърдце.

И ето трѣгнали дѣцата да бродятъ низъ гората, давно намѣрятъ пжтя за въ кжщи, ала немогли да го намѣрятъ, а се заблудили още по-вече. Най-сетнѣ срещнали единъ ловець, който ги попиталъ: „чии сте дѣца?“ — „Ние сме дѣца на бѣдния метларъ“, отговорили тѣ и му разказали, че баща имъ не искалъ да ги държи вече у дома си, защото тѣ намирили всѣко утро по една жълтица подъ зглавьето си. „Ехъ“, рекълъ ловецьтъ, „тукъ нищо лошо нѣма, гледайте само да бждете добри момчета и лѣнность да ви не налегне“. Добриятъ човѣкъ харесалъ дѣцата и понеже нѣмалъ свои, зель ги съ себе си въ кжщи и имъ рекълъ: „Азъ ще ви бжда отсега баща и ще ви отгледамъ.“ И тѣ се научили при него на ловджилкъкъ, а жълтицитѣ, които тѣ намирили всѣка сутринъ, той ги прибиралъ и ги пазилъ да имъ ги даде, когато порастнатъ и иматъ нужда отъ тѣхъ.

Когато поотраснали, зель ги веднажъ новиятъ имъ татко съ себе си въ гората и имъ рекълъ: „Днесъ вие трѣбва да ми покажете вашата стрѣлба, и по нея азъ ще кажа да ли вие

заслужвате да ви се даде името ловци.“ Заловили тѣ мѣста, очаквали дълго, но дивечъ не излѣзълъ никакъвъ. Иведнажъ ловецьтъ съгледалъ надъ себе си едно стадо гжски, които хвърчели въ видъ на тригълникъ, и рекълъ на одного отъ двамата: „хайде, гръмни и убий отъ всѣки жгълъ по една!“ Юношата гръмналъ и доказалъ най-добрѣ своята способность въ стрѣлбата. Скоро слѣдъ това се показало ново стадо гжски, които хвърчели въ видъ на цифрата двѣ, и ловецьтъ рекълъ на другия братъ да гръмне и да убие по една гжска отъ всѣки край. Юношата гръмналъ, умѣрилъ гжскитѣ и доказалъ своята дарба въ стрѣлбата. Тогава ловецьтъ имъ рекълъ: „сега свободно ще ви кажа, вие сте вече изучени ловци.“ Слѣдъ това братята отишли и двамата въ гората и тамъ се съвѣтвали помежду си и намислили нѣщо. И когато вечерята седнали да вечерятъ, рекли на своя новъ татко: „Ние нѣма да укусимъ отъ ястието, докато не изпълнишъ една наша молба.“ — „Какво искате?“ — рекълъ ловецьтъ. Тѣ отговорили: „Ние се изучихме, наистина, но ние трѣбва да се опитаме сжщо въ свѣта, за туй, дайте ни позволение да отпжтуваме и да странствуваме.“ А старецътъ имъ рекълъ съ радость: „Вие говорите като храбри ловци; това, което желаете, е и мое желание; идете, васъ ви чака сполука.“ И слѣдъ туй хапнали и пийнали весело.

Когато дошълъ опрѣдѣления день, ловецьтъ подарилъ всѣкому по една хубава пушка и по едно куче и ги оставилъ да си зематъ отъ събранитѣ жълтици по колкото искатъ. Слѣдъ туй ги поизпратилъ малко по пжтя и на прощаване имъ далъ по единъ остъръ ножъ и имъ рекълъ: „Ако нѣкога вие се раздѣлите, втикнете ножа въ нѣкое дърво на мѣстото кждѣто сте се раздѣлили, и по тоя ножъ всѣки отъ васъ, когато се завърне, ще узнае какво се е случило съ брата му: ако ножътъ е заржжавѣлъ — значи братъ му е умрѣлъ; а ако е още живъ — ножътъ ще бжде чистъ.“ Двамата братя трѣгнали напрѣдъ, вървѣли и навлѣзли въ една гора, толкова голѣма, че било невъзможно въ единъ день да я изходятъ; ходили и втория день и пакъ не можли да излѣзатъ отъ нея. И понеже нѣмали нищо за ядене, единиятъ рекълъ: „Трѣбва да убиемъ нѣщо,